

Atur

Dijous passat, Diari de Girona publicava una crònica en la qual es deia que «Els empresaris estan preocupats per l'elevada xifra d'atur [tags/desocupacio.html] de Figueres», ja que «un estudi de l'Ajuntament revela que la desocupació a la ciutat se situa en el 17,2%, davant d'un 14,7 a la comarca i un 11,5 a la resta de Catalunya».

Aquesta preocupació va ser mostrada, segons se'ns informa, per la junta directiva del Cercle Euram de l'Empordà, un ens que agrupa les principals empreses de la comarca en la conformació, encara que no ho expressin així tal vegada perquè sona lleig, d'un «lobby». És a dir, que ara sí amb paraules d'un ex seu president, «més que com a associació d'empreses, fem la funció de grup de pressió perquè la política faci coses pel territori».

M'ha cridat l'atenció la notícia perquè, en aquest cas no són els ens que podríem considerar com d'estricta caràcter social (entengui's sindicats; potser és que o estan superats o esgotats davant els esforços per defensar qüestions polítiques que excedeixen el seu camp d'interès; o potser no perquè qui sap si es tracta de pidolar i fer mèrits per rebre la corresponent subvenció) sinó aquells que, si hem de fer cas a les recuperades doctrines d'esquerres, són els responsables de les «famèliques legions».

Com sempre, he passat ràpidament de la lectura de la relació estadística de símptomes a cercar la diagnosi i el tractament i és aquí a on he quedat astorat perquè a banda de requerir «la millora de la formació» (estem parlant d'intentar abandonar la piràmide invertida amb excés de títol universitaris que la societat no pot assumir, com a model d'educació i de fomentar els estudis professionals?), diuen els empresaris que «s'ha d'incrementar l'activitat econòmica (i que) l'establiment de noves empreses és també fonamental».

I, és clar, no he pogut sinó recordar el refranyer i el seu «para este viaje no hacían falta alforjas» a la vegada que la moralitat que s'extreu de la fabula de Samaniego El cascavell i el gat: que parlar i opinar és fàcil.

Moltes vegades diguem com han de ser les coses i aconsellem als altres el que han de fer; però s'ha d'estar en la pell de l'altre per adonar-se que una cosa és el que es diu i altre fer el que es predica.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/alt-emporda/2018/04/24/atur/909405.html?utm_source=rss